

РЕШЕНИЕ

№ 4599

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1950** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Р. Г. С. от [населено място], срещу Решение № 1040-21-110/27.01.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата с вх. № Ц1012-21-1302/23.11.2020 г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00806256/04.09.2020 г. на за Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С. град.

В жалбата се твърди, че обжалвания акт е неправилен, постановен при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Моли решението да се отмени.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не изпраща процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки, в които се поддържа жалбата с искане решението на НОИ да бъде отменено.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и направените разноски по делото.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

При извършена проверка е установено, че от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Р. Г. С. в ТП на НОИ - С. град са представени удостоверения по образец приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове № E20166833530, E20166833677, E20166833821, E20167752893, E2017010915, E20170065616, E20170944447, E20170944623, E20178020744, E20178020753, E20171601121, E20171601138, E201716001150, E20180355108, E20180355114 и E20180355152.

Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове са 12.10.2016 г. до 10.03.2017 г. вкл., от 10.04.2017 г. до 09.05.2017г. вкл., от 27.07.2017 г. до 24.09.2017г. вкл., от 03.10.2017 г. до 09.10.2017 г. вкл., от 13.10.2017 г. до 19.10.2017г. вкл., от 09.12.2017 г. до 15.12.2017 г. вкл., от 02.01.2018г. до 15.01.2018г. вкл., от 19.02.2018 г., до 04.03.2018 г. вкл. и от 19.04.2018 г. до 25.04.2018 г. вкл.

В данните, подадени от [фирма] по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за лицето са отразени за месец октомври 2016 г. - 7 отработени дни, 3 дни с възнаграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 11 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец ноември 2016 г. са отразени 22 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец декември 2016 г. - 21 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО, за месец януари 2017 г. - 21 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец февруари 2017 г. 20 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец март 2017 г. 15 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месен април 2017 г. - 5 отработени дни, 3 дни с възнаграждението реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 10 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40 ал.1 от КСО; за месец май 2017г. - 15 отработени дни и 5 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 КСО; и месец юли 2017 г. - 18 отработени дни и 3 дни с възнаграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО; за месен август 2017 г. - 23 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец септември 2017 г. - 5 отработени дни и 14 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец октомври 2017 г. - 12 отработени дни, 6 дни с възнаграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 4 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец ноември 2017 г. - 12 отработени дни, 3 дни с обезщетение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 7 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец декември 2017 г. - 13 отработени дни, 3 дни обезщетение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 2 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месен януари 2018 г. - 12 отработени дни, 6 по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 4 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец февруари 2018 г. - 12 отработени дни, 3 дни: по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 5 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО; за месец март 2018 г. - 19 отработени дни и 2 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО и за месец април 2018 г. - 11 отработени дни, 3 дни с възнаграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 5 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното и обществено осигуряване на Р. Г. С. са изплатени парични обезщетения, както следва: за месец октомври 2016 г. — 11 работни дни в размер на 1027.48 лв.; за месен ноември 2016 г. - 20 работни дни в размер на 2054.96 лв.; за месец декември 2016 г. 21 работни

дни в размер на 1307.70 лв.; за месец януари 2017 г. 21 работни дни в размер на 980.78 лв.; за месец февруари 2017 г. 20 работни дни в размер на 934.07 лв.; за месец март 2017 г. - 7 работни дни в размер на 326.93 лв.; за месец април 2017 г. 10 работни дни в размер на 434.60 лв.; за месец май 2017 г. - 5 работни дни в размер на 217.30 лв.; за месец август 2017 г. - 19 работни дни в размер на 34.75 лв.; за месец септември 2017 г. 14 работни дни в размер на 1158.28 лв.; за месец октомври 2017 г. - 4 работни дни в размер на 317.74 лв.; за месец декември 2017 г. - 2 работни дни в размер на 153.60 лв.; за месец януари 2018 г. - 7 работни дни в размер на 529.40 лв.; за месец февруари 2018 г. - 5 работни дни в размер на 375.26 лв.; за месец март 2018 г. - 2 работни дни в размер на 150.10 лв.; за месец април 2018 г. - 2 работни дни в размер на 149.38 лв.

При осъществяване последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка на разходите на ДОО на [фирма], приключила с констативен протокол № KB-5- 21-00753815/13.05.2020 г., в който са обективирани и резултати от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър, че [фирма] е регистрирано на 28.11.2012 г. с едноличен собственик на капитала и управител П. Г. Г., със седалище и адрес на управление [населено място]. р-н Искър.[жк], [улица]. По данни на информационната система на НОИ от 18.04.2016 г. П. Г. е назначен на трудово правоотношение в [фирма] на длъжност „сервитьор“.

При извършена проверка в "Регистър трудови договори" е установено, че от дружеството са подадени уведомления по чл.62. ал.5 от КТ за сключени трудови договори общо за 16 лица, като към момента на проверката са подадени уведомления за прекратяването на всички трудови договори.

От управителя на дружеството П. Г. Г. е представена пред ТП на НОИ - С. град нотариално заверена писмена декларация от 16.05.2018 г., съгласно която от създаване на дружеството до момента на деклариране на даденото обстоятелство не е развивал дейност чрез дружеството, няма автосервиз и не е наемал лица на работа по трудов договор, както и не е давал пълномощно на никого да го представлява.

При посещение от контролните органи на ТП на НОИ С. град съгласно протокол № ПТ-5-21-00417402/22.05.2018г./, на адреса на дружеството се намира дружество [фирма]. При проведен разговор със служителка от администрацията на посоченото дружество е установено, че на посочения адрес няма дружество с наименование [фирма], която да развива търговска дейност.

От страна на контролните органи на ТП на НОИ - С. град до лицата, за които са подадени уведомления за сключени и/или прекратени трудови договори и данни по реда на чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО от проверяваното дружество, са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК.

В представеното от жалбоподателката С. обяснение, същата е заявила, че работила от 22.02.2015 г., като работно й място било в [населено място],[жк], [улица] в своята работа е „оформяла документи, които са й били възложени“. По данни от Регистър на трудовите договори за Р. Г. С. е подадено уведомление по чл. 62. ал. 5 от КТ за сключен на 07.05.2015 г. трудов договор с [фирма] на длъжност „офис мениджър“.

С писма изх. № 1042-21-10#287/30.05.2019 г., изх. № 1042-21-10#322/26.07.2019 г. до ТД на НАП - С., е изискана информация и предоставяне на документ за наличие на търговски обект, регистрирани фискални устройства и отчетени оборот.

След приключване на извършената от НАП проверка на дружеството е изпратен Протокол № 11-2222141813772-073-001/18.07.2019 г., ведно с доклад за предприетите

действия и направени констатации от органите по приходите на НАП. От извършения анализ на представените документи НАП достига до извод, че не може да се докаже по безспорен начин, че дружеството е упражнявало дейност от смисъла на ТЗ.

В хода на производството е установено, че от името на управителя П. Г. са подписани множество документи, поради което е уведомена прокуратурата с оглед преценка за наличие на данни за извършено престъпление от общ характер.

Предвид обстоятелствата от извършената проверка е прието, че липсват доказателства „М. Т.“ ” Е. да е извършвало стопанска дейност по смисъла на Търговския закон за времето от януари 2013 г. до януари 2020 г., която да предполага наемане на лица по трудови договори. Не са установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери, близки или равни до максималния осигурителен доход.

По делото е изслушана и приета Съдебно-графологична експертиза от която се установява, че подписите по Трудов договор № 9/07.05.2015 г. с Р. С., Служебните бележки №18/21.02., №7/20.04.2018 г., № 12/22.04.2019 г., служебна бележка по чл. 45, ал. 1 от ЗДДФЛ и Трудовата книжка на Р. С. не са положени от управителя на дружеството П. Г..

От правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –С. град, издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и

майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и чл. 33, ал. 5, т. 12 от КСО, регистрите на НАП, както и на данните, декларирани от осигурителя в подадените удостоверения-приложение № 9 към всеки от болничните листове, относно осигурителния статус на лицето към настъпване на осигурителния риск, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО) - Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО (НПОПДОО).

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./.

На адреса на дружеството осигурител [фирма] се установява, че е регистрирано друго дружество като служителите са изложили, че никога на този адрес не е извършвала дейност дружество [фирма]. Установено е, че управителя на дружеството П. Г. е назначен на трудово правоотношение от 18.04.2016 г. в друго

дружество. Отделно от това П. Г. е представил нотариално заверена писмена декларация пред органите на НОИ за това, че дружеството му не е развивало никаква дейност и не е назначавал лица на трудов договор.

Видно от съдебно-графологичната експертиза се установява, че Трудовият договор и Трудовата книжка на Р. С. не са подписани от управителя на дружеството.

Установените по делото фактически положения водят до несъмнен извод за липсата на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател, от което следва, че няма как жалбоподателката реално да е упражнявала трудова дейност, респективно за нея не са били дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение по чл.40, ал.1 от КСО.

Изложеното до тук налага извод за осъществяване на предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица.

Неоснователни са доводите в жалбата за процесуално нарушение от страна на органа, поради това, че С. не е участвала в административното производство. Р. С. е попълнила декларация на 30.05.2018 г. пред органите на НОИ, като е имала възможност в този момент да представи и допълнителни документи. Отделно от това до нея са изпратени и задължителни предписания, които са върнати с обратна разписка като непотърсени.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски.

Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100 лв. На ответника се дължи и внесена сума от 100/сто/лв. за депозит по възложената експертиза. Жалбоподателят следва за бъде осъден да заплати направените по делото разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение. 62-ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. С. от [населено място], срещу Решение №

1040-21-110/27.01.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата с вх. № Ц1012-21-1302/23.11.2020 г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00806256/04.09.2020 г. на за Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С. град.

ОСЪЖДА Р. Г. С. от [населено място] да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 200 (двеста) лева, от които 100 лв. юрисконсултско възнаграждение и 100 лв. депозит за експертиза.

ОСЪЖДА Р. Г. С. да заплати сумата от 524 лв. възнаграждение за вещо лице по сметка на АССГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: